Larry Watts despre primul şi ultimul război al URSS: cu aceeaşi România. De la Lenin la Gorbaciov. În 1989 Puterea a fost acaparată de vechii agenţi KGB şi GRU

23.XII.2011

Karadeniz Press, o tânără agenţie de ştiri şi analize specializată pe problematicile geopolitice ale zonei Marii Negre şi istmului ponto-baltic, a publicat ieri, în exclusivitate, un foarte incitant dialog dintre **Larry Watts şi Irina Airinei,** extras din cea mai recentă carte a autoarei, **„Anamnesis”**, tocmai lansată în Israel împreună cu lucrarea **„Tezaurul BNR la Moscova”**.

Interviul este fascinant prin aspectele complexe pe care le ridică specialistul american privind continuitatea atacurilor (corect, cred, este atacului, fiind de fapt unul şi acelaşi întins pe o perioadă de aproape 100 de ani) la adresa României venite din partea „marelui frate” de la Răsărit.

Cum vă sună asta**: primul război al URSS a fost cu România.** Aşa se explică şi anticomunismul autentic românesc, care a dus şi la eliberarea Budapestei pentru despăducherea ei de acest parazit al sufletului uman. Şi aşa se explică, probabil, şi ura unor unguri la adresa românilor, pe care **Larry Watts** o observă punctual şi o subliniază tranşant: „Dar şovinismul antiromânesc e evident – poporul român rămânând un popor-paria mulţi ani după căderea lui Ceauşescu”.

Larry Watts arată de unde vine acest şovinism ungaro-rus. De la ocupanţii Transilvaniei la Engels, care cerea explicit uciderea în masă a românilor şi eliminarea „popoarelor-gunoaie”, şi de la Lenin, care a declanşat primul război al URSS cu România până la, adaug eu, Gorbaciov şi ultimul război al URSS, dus tot cu România, în 1989, politica agresivă sovieto-rusească se prelinge ca o dâră de sânge în istoria României.

Larry Watts este unul dintre acei istorici care nu se ascunde după cuvinte. Spune adevărurile verde-n faţă. Despre România lui 1989 şi cea de după, care ne doare cel mai tare acum, afirmă:

„În România de după ’89 a existat linia gorbaciovistă care nu a vrut intervenţie militară, a fost linia GRU care a fost pregătită pentru intervenţia militară şi paramilitară şi a fost linia KGB-istă, de asemenea, pregătită pentru intervenţia militară sau paramilitară. Puterea a fost acaparată de vechii agenţi sovietici înlăturaţi de Ceauşescu. Şi a apărut, Nicolae Militaru, de unde? Un

tânăr ofiţer (Mihai Lupoi – nota mea) a anunţat, pur şi simplu, la Televiziune, numirea lui Militaru drept comandant al armatei. De către cine?! Şi Militaru a reactivat o mulţime de oameni care au fost pregătiţi în Uniunea Sovietică. De zece ani de zile nu mai fusese nimeni la vârful armatei pregătit în Uniunea Sovietică. Fuseseră înlăturaţi. Şi acum ei au apărut din nou, şeful de stat major, la informaţii militare, la Interne şi mulţi alţii, toţi pregătiţi de sovietici. Şi tot atunci au fost aduşi şi Doicaru şi Caraman". Doicaru fusese şeful lui Pacepa, un personaj malefic, care urăşte visceral România, asemenea epigonilor lui, şi despre care Larry Watts susţine avizat şi fără menajamente că a fost agent sovietic pe deplin conspirat.

Ca o veste proastă pentru duşmanii României şi ai lui **Larry Watts,** istoricul american, deja intrat în colimatorul conservelor şi cârtiţelor post-sovietice pretutindenare, anunţă că **„Fereşte-mă, Doamne, de prieteni"** este doar un preambul al intrării în problemă.

„După '89, vălul „legendei negre" a continuat să se îndesească, scopul fiind însă altul, rivalitatea lor cu România în relaţia cu occidentul. **Foştii „prieteni" din Pactul de la Varşovia au scos România din joc**. Ei sunt, astăzi, „bunii europeni"… Şi în Orientul apropiat, România e lipsită azi, de orice şanse din cauză că ei au reuşit să o izoleze. Am conceput cartea aceasta ca o introducere pentru o nouă carte despre perioada de după '89, dar am ajuns numai la nivelul anului 1978 din cauza faptului că, dacă aproape 800 pagini sunt cam mult, aceste 1.500 pagini care au fost deja scrise atunci, ar fi fost mult prea voluminoase. Astfel, am publicat o primă jumătate. Conţinutul celei de-a două cărţi, care sper că va aduce noi lămuriri, va ajunge până în decembrie 1989".

În tot cazul, **interviul excepţional realizat de Irina Airinei** şi lansat pe piaţă, în premieră, la Ierusalim şi Tel Aviv, în volumul **„Anamnesis",** trebuie citit integral, la Karadeniz Press, un portal care văd că mă urmăreşte şi pe mine şi care promite o dezvoltare spectaculoasă.

Larry Watts: În 1989 Puterea a fost acaparată de vechii agenţi KGB şi GRU

23 Decembrie 2011

Dezvăluirile cunoscutului autor american **Larry Watts** „au şocat" România post-decembristă".

Fereşte-mă, Doamne, de prieteni…

LARRY L. WATTS a absolvit cu master Universităţile din Washington, Seattle şi UCLA, având şi un doctorat la Umea University din Suedia. Între 1990 şi 1991, a condus Biroul IREX din Bucureşti, iar până în 1997, a fost Senior Consultant al Project on Ethnic Relation şi director al Biroului PER din România. Din 1990, a fost consilier în probleme de reformă democrată şi control asupra instituţiilor statului şi s-a ocupat de înfiinţarea Colegiului Naţional de Apărare şi a Consiliului pentru Minorităţi Naţionale. Articolele şi studiile sale au apărut în „Studies in Intelligence", „Problems of Post-Communism", „Armed Forces & Society", „World Policy Journal", „European Security". Co-editor la „Globalization of Civil-Military Relations: Democratization, Reform and Security" etc. Publică „Reforma militară românească şi integrarea în NATO", ***„O Casandră a României. Ion Antonescu şi lupta pentru reformă 1918-1941"*** – volum considerat drept cea mai bună biografie politică a Mareşalului Antonescu.

Cea mai recentă carte a sa, **„Fereşte-mă, Doamne, de prieteni",** tratează un subiect incendiar**: războiul secret al sovieticilor şi aliaţilor loiali acestora din Pactul de la Varşovia împotriva României.** Volumul monumental – 795 de pagini cu aproape 3000 de note de subsol şi o bibliografie de peste 800 de titluri – a produs un veritabil cutremur în conştiinţa publicului avizat. În el, **Larry L. Watts analizează războiul rece clandestin dus de ţările din Pactul de la Varşovia cu România.** O Românie pe care, în cartea sa, americanul nostru o plasează la înălţimea şi în lumina adevărului istoric. Un gest atât de aşteptat…

INTERVIUL:

Cartea dumneavoastră „Fereşte-mă, Doamne, de prieteni" (Bucureşti, RAO, 2011) începe cu un citat şocant din Engels*: „[Românii sunt] un popor fără istorie… destinaţi să piară în furtuna revoluţiei mondiale… [Ei sunt] suporteri fanatici ai contrarevoluţiei şi [vor] rămâne astfel până la extirparea sau pierderea caracterului lor naţional […] Dispariţia [lor] de pe faţa pământului va fi un pas înainte". Cum poate fi explicată această*

teribilă „sentință”?

Engels a încercat să identifice **„popoarele-gunoaie”** pe care el le considera contrarevoluționare și trebuiau, în opinia lui, să dispară, pentru realizarea unei revoluții globale, iar scoțienii, din care mă trag eu și care au luptat și ei pentru libertate, au fost la fel de desconsiderați de către el. Timp de un secol după întemeiere, Statele Unite au fost cam singura republică democratică din lume, Europa fiind dominată de imperii. Dar, până atunci, democrația, încă de la apariția ei, în Grecia antică, a fost clădită pe spatele sclavilor. Toată lumea știa că Statele Unite sunt o democrație, dar, în același timp, noi – americanii și europenii – nu am considerat că indienii sau negrii sunt egali în drepturi cu noi. Noi, americanii, nu am știut prea multe despre situația României, românii fiind nerecunoscuți ca naționalitate și religie în Imperiul austro-ungar.

El i-a catalogat foarte urât pe români și a făcut un apel la uciderea lor în masă. Ceea ce s-a și întâmplat, în Transilvania, în 1849. [Ca și în Basarabia în acea perioadă. Politica justificativă a Imperiului Țarist, aceeași cu cea a Imperiului Habsburgic, apoi austro-ungar, a funcționat și în Statele Unite, unde băștinașii cuceriți prin expansiune imperialistă au fost etichetați ca inferiori, ca un pericol pentru toată lumea.] Marx a fost de acord cu Engels, și ce au scris ei a devenit Biblie pentru Lenin și Stalin.

Războiul secret din interiorul Pactului de la Varșovia împotriva României are rădăcini mai adânci, românii constituind o insulă de latinitate între cele trei imperii înconjurătoare – rus, habsburgic și otoman și urmașele acestora.

Poate fi dorința de expansiune a puterilor înconjurătoare explicația războaielor de imagine duse împotriva românilor începând cu Evul Mediu, continuând cu 1848, Unirea Principatelor, războiul de independență, înființarea României Mari, perioada inter – și postbelică?

A existat **o declarație de război a lui Lenin.** Nimeni nu scrie despre asta. De fapt, **primul război sovietic cu o altă țară [după**

Pacea de la Brest - Litovsk], a fost cu România, la începutul lui 1918. Pornind de la o armată distrusă total, România şi-a creat o armată adevărată, care a avut posibilitatea să dezarmeze şi să alunge peste graniţă trupele bolşevice. Au fost mai puţin de patru sute de mii de oameni în armata română, ba mai mult, pentru misiunea aceasta au fost utilizaţi doar o sută şi ceva de mii de oameni, dar ei au fost foarte bine organizaţi cu ajutorul francezilor şi astfel au indus o mare teamă şi un resentiment extraordinar, o ură teribilă printre soldaţii bolşevici.

Sovieticii, ca şi ruşii înainte, au avut o atitudine de total dispreţ fată de români şi, în consecinţă, această abordare a fost înrădăcinată în sistemul de învăţământ. **Au practicat un şovinism care justifica expansiunea lor în zona Moldovei, ei pretinzând despre români că sunt barbari, sălbatici şi lipsiţi de orice competenţă şi nu merită niciun fel de drepturi.** Rusul să vină să bată un cui în casa ta din care să te alunge fără drept de apel, este o abordare caracteristică imperiilor!

Noi, americanii, ne-am purtat la fel cu indienii. Şi la fel s-au comportat austro-ungarii şi, în special, partea ungară, unde a fost înrădăcinată aceeaşi concepţie. Nu ştiu dacă austriecii au redresat astăzi lucrurile, dar cred că da, conformându-se noilor condiţii europene. Dar, în Ungaria, nu au fost reevaluate lucrurile şi, din cauza aceasta, acest şovinism este, încă, foarte puternic, afectând, chiar, politica de stat. Acum, o dată introdus în învăţământ, devine o teorie acceptată, pe care este foarte dificil să o mai schimbi.

În Ungaria de azi, în loc să aibă loc o reevaluare a sistemului de învăţământ, cum, de exemplu, s-a făcut în Germania prin procesul de denazificare, **este răspândită fără ruşine politica şovină antiromânească,** iar fenomenul se extinde şi în Franţa, pe posturile TV de stat în care se vorbeşte într-un mod extremist care nu poate să fie acceptat, astăzi, într-o Europă liberală.

Suntem, azi, mai civilizaţi?

Şovinismul este împotriva spiritului Uniunii Europene, este scandalos şi pune un mare semn de întrebare asupra tuturor abordărilor politice ale ungurilor privitoare la România. De exemplu, până recent, reprezentatul UE în Moldova a fost un ungur. Dacă

această persoană a fost născută şi crescută în Ungaria, ar fi fost foarte dificil pentru ea să rămână neafectată de aceeaşi bază de şovinism antiromânesc. Şi ce înseamnă asta pentru orice fel de abordare normală şi constructivă?

Marile puteri trebuie să ajungă la un acord între ele. E clar că, în prezent, Germania şi Franţa sunt foarte interesate să aibă o relaţie bună cu Rusia. E normal, între puterile mari, chiar şi numai în interesul păcii. Dar de aici şi până la a exclude România, până în 2007, din convorbirile cu Moldova, cu care are graniţe comune şi a cărei populaţie e majoritar românească, şi, apoi, să se mai şi pretindă că România e deja reprezentată de un oficial al UE, originar din Ungaria, în aceste convorbiri, e o glumă proastă. Acest lucru trebuie subliniat, discutat, lămurit. Autorităţile europene tac mâlc. Situaţia în sine este întoarsă împotriva României, **ungurii spun că România e antimaghiară! Dar şovinismul antiromânesc e evident – poporul român rămânând un popor paria** mulţi ani după căderea lui Ceauşescu – e un fenomen foarte nociv care trebuie combătut pe plan european.

Cum poate fi combătut?

Există două lucruri, aici, care au un impact puternic. Unul este acest şovinism ca politică imperială în Rusia Ţaristă şi Austro-Ungaria, care a fost preluată de Uniunea Sovietică şi respectiv de Ungaria şi n-a fost schimbată nici după ’89. Aceasta este o mentalitate, nu un complot, din cauză că oamenii nu creează această imagine, nu falsifică lucrurile intenţionat, ei cred asta. Aceste idei le sunt inculcate prin şcoală.

Şi Kossuth este prezentat, de exemplu, ca un erou democrat, dar nu se scrie în cărţile lor de istorie despre şovinismul lui. Kossuth care a aruncat asupra românilor anatema de a fi nişte ucigaşi, care au luptat împotriva revoluţiei, cu Avram Iancu şi cu toţi ceilalţi. E foarte greu să înlături asemenea mentalităţi.

Vreau să împărtăşesc o experienţă personală. Eram la liceu, în anii '70, când în şcoala primară şi secundară ni se spunea că numai noi, americanii, proveniţi din europenii colonizatori, noi am civilizat continentul America de Nord. De fapt, mulţi colonişti au ucis indieni.

Am crescut cu aceste idei denaturate, în şcoală erau jocuri cu cowboy şi cu indieni şi toată lumea voia să fie cowboy. Acum istoria este prezentată în şcoală mai aproape de adevăr. La început, am avut un mare resentiment faţă de cei care credeam că vor să-mi distrugă aceste icoane ale copilăriei mele. Nu e uşor să schimbi o mentalitate.

Îmi imaginez cât de dificil ar fi pentru unguri să gândească despre Kossuth ca despre un criminal, din cauză că el este o icoană pentru ei. Este un erou şi pentru ei şi pentru diaspora din Statele Unite, multe organizaţii primind numele lui, iar mentalităţile, repet, nu se schimbă uşor. Şovinismul trebuie eradicat din sistemul de învăţământ de oriunde. Asta nu este istorie, ci politică europeană. E o chestiune care trebuie abordată deschis.

Adevărul este că ţările din Pactul de la Varşovia au conlucrat împotriva României, încă din anii '60 şi în anii '70-'80, au continuat într-un mod foarte nociv, prin serviciile lor de informaţii până în '91, singura schimbare a fost în ceea ce priveşte Cehoslovacia în '90.

Dedicaţi în cartea dumneavoastră o amplă analiză faptului că Gheorghe Gheorghiu-Dej a reuşit scoaterea trupelor sovietice de pe teritoriul ţării şi a dus o politică naţională, contracarând şi strategia revizionistă a Budapestei. Dar, pe vremea lui, „lupta de clasă" a provocat multe victime. Care e imaginea corectă a lui Gheorghiu-Dej în istoria României?

Perioada Dej poate fi împărţită în partea de dinaintea şi de după sfârşitul lui Stalin. Prima perioadă nu a fost sub controlul românilor. Asta nu este o scuză. Nu numai că au fost 700000 de militari sovietici postaţi în România în 1946 şi nu numai că a dominat echipa cominternistă, Pauker, Luca, Georgescu, dar au lucrat aici mulţi ofiţeri sovietici, Bodnarenko, Pintilie, Sergiu Nicolau (Serghei Nikonov) Nicolski, etc. – Nikonov, de exemplu, a fost şeful informaţiilor externe pus de sovietici şi soţia lui, care a fost secretara lui Gheorghiu-Dej, şeful gărzii de corp şi şeful de cabinet, chiar şi şoferul lui Dej, toţi erau NKVD-işti. Se poate conchide că el nu a avut prea mult spaţiu de manevră.

Asupra lui Dej au avut loc mai multe atentate. Nu se ştie dacă

întâmplarea din noiembrie 1957, a fost sau nu un atentat, când un avion IL 14, având la bord o delegaţie a PMR care zbura la Moscova pentru a participa la aniversarea Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, s-a prăbuşit la aterizare pe Aeroportul Vnukovo, la ora 17.48, din cauza unei „erori de pilotaj". Au murit ministrul de externe Grigore Preoteasa şi trei membri ai echipajului. Ceilalţi pasageri au suferit răni grave. Nicolae Ceauşescu, secretar al CC al PMR, a fost mai norocos. Dej s-a retras în ultima clipă, nemaiîmbarcându-se în avionul rusesc cu care trebuia să ajungă la Moscova. Situaţia era foarte proastă, aviaţia şi flota erau sub control sovietic total.

Altădată, **din ordinul lui Hruşciov avionul sovietic în care se afla Dej, a fost deviat deasupra Chinei,** fără aprobarea acestei ţări. China a fost cât pe ce să doboare avionul. Hruşciov urmărea să scoată România din joc pentru că România avea relaţii bune cu Mao şi, în acelaşi timp să arate lumii cât de barbar era liderul chinez.

A fost, Dej, un personaj atât de complex?

Ca şi vremurile. În prima parte a conducerii lui, erau foarte puţine şcoli, analfabetismul era în floare, sistemul de sănătate era precar, sărăcia era mare şi el a devenit un fel de erou muncitoresc. Specialist în provocări, a petrecut ani de zile în închisori. Dar, pentru supravieţuirea în Comintern, mai trebuia îndeplinită o condiţie: să fii mereu gata de trădare, dacă Stalin a spus altceva, faţă de ce spusese ieri sau chiar cu 5 minute înainte, să adopţi noua directivă, lichelismul fiind instrumentul puterii.

Problema cu Dej a fost că, deşi el nu dădea înapoi de la abordarea fără milă a realităţii, lichea nu a fost. Şi el şi Ceauşescu erau să-şi piardă viaţa în atentatele puse la cale de sovietici din cauza asta.

Dej a fost forţat să îl denunţe pe Tito ca ucigaş. El a fost omul care a declarat că vrea să fie mediator între Tito şi Stalin. Apoi, cam la un an de zile, era cât pe ce să fie eliminat. A avut abilitaţi diplomatice în medierea dintre China şi Uniunea Sovietică. El, şi alţi români, au avut abilitatea să facă abstracţie de interesul lui, de interesul românesc, când era angajat în mediere, acesta fiind unul din secretele reuşitei.

Gheorghiu Dej a avut o orientare românească, naţională, fără

îndoială. El s-a gândit la România ca la ţara lui şi la poporul român ca la poporul lui. Alţii, cei din Comintern, Pauker, Luca, Chişinevski au fost orientaţi spre proletariatul internaţionalist, spre Uniunea Sovietică şi, de aceea, ei nu au reprezentat România. Şi dacă acest lucru merită să fie recompensat cu admiraţie sau recunoaştere, Dej a câştigat, cu toate enormităţile care au fost comise în perioada naţionalizării şi colectivizării forţate.

Grigore Preoteasa a fost cel care, în sesiunea plenară a Naţiunilor Unite din 3 Decembrie 1956, declara: „Guvernul român acordă dreptul de azil politic preşedintelui de consiliu Imre Nagy şi grupului său". Imre Nagy a fost prizonier privilegiat la Snagov, fiind deţinut într-o vilă frumoasă. Avea condiţii bune şi chiar costume făcute la comandă, iar românii au încercat să-i asigure o viaţă foarte acceptabilă, chiar sub control sovietic. Preoteasa ajunsese la un acord cu ONU ca Crucea Roşie să-l viziteze pe Nagy, dar sovieticii s-au opus. Preoteasa a intrat în dizgraţia lor. Deci, faptul că şi-a pierdut viaţa poate să fi fost mai mult decât un accident. După '62, România a încetat să mai depindă de sovietici pe linie de aviaţie şi echipaje şi a construit sau cumpărat avioane şi a pregătit piloţi cu ajutorul englezilor şi al altor ţări occidentale.

În 1971, Brejnev declara: „Ceauşescu a mers prea departe. El conduce lupta împotriva noastră şi reprezintă obstrucţia fundamentală în calea liniei noastre. (…) Tot în 1971, la Conferinţa de la Crimeea, **Kadar acuza: „Ceauşescu ne-a abandonat întotdeauna** (…), a trădat poziţia comună".

Opoziţia României la invadarea Pragăi, în '68, tratativele cu China, cu America, apoi politica faţă de Israel şi de ţările arabe au fost ele considerate la justa lor valoare?

Toate aceste performanţe pozitive ale României au fost sistematic subminate de „prieteni". Politica excepţională a României în Orientul Apropiat, de pildă.

Ceauşescu a fost convins până în măduva oaselor că, de fapt, el poate să aducă o contribuţie importantă în problema aceasta. Yossif Govrin a scris despre această politică pro-israeliană. El a cunoscut foarte clar situaţia din România, fiind director al Departamentului

Europa de Est din Ministerul de Externe al Israelului din ’79 până în ’85, după care a fost ambasadorul Israelului în România până în ’89.

Unul dintre lucrurile cele mai importante care trebuie luate în considerare despre Ceaușescu este faptul că, România a fost singurul stat din blocul comunist care a întreţinut relaţii diplomatice şi economice cu Israelul şi singurul din acest bloc care nu le-a întrerupt niciodată, fapt care i-a conferit lui Nicolae Ceaușescu o pondere deosebită în politica externă a Israelului şi, în genere, a occidentului. Pe plan strategic, acest aspect este foarte important.

Din cauza politicii lui Ceaușescu, „prietenii” din est au denigrat total România.

Dar, exact în mijlocul revoluţiei din 1989, la 24 decembrie, în paginile ziarului „The Washington Post” în care toţi şefii de stat se refereau la tiranul sângeros şi monstrul Ceaușescu, Shimon Peres a scris că, pentru Israel, nu este aşa de uşor să facă astfel de consideraţii din cauză că, chiar dacă omul a fost un tiran pe plan intern, pe plan internaţional el a fost omul păcii. Acest lucru e interesant din două motive. Nu atât prin ceea ce a spus despre Ceaușescu, ci prin ceea ce a spus despre relaţiile dintre Israel şi România. Relaţia româno-israeliană a fost puternică, decenii de-a rândul. Nu numai datorită rolului de mediator jucat de România, ci şi din cauza sprijinului pe care Israelul l-a oferit ţării dumneavoastră. Pe la începutul anilor „80, **Ceaușescu a pierdut sprijinul americano-evreiesc, dar nu a pierdut sprijinul Israelului.**

Menţionaţi în carte că războiul contra României a fost dus de KGB până târziu, prin 1995. Aşa cum în secolul al XVI-lea „legenda neagră” propagată de inamicii Spaniei a învăluit această ţară, creându-i imaginea de simbol al represiunii, obscurantismului intoleranţei religioase şi înapoierii intelectuale şi artistice (!), tot aşa o legendă neagră învăluie, astăzi, România. Sunt semne vizibile că acest război de imagine contra ţării noastre este dus şi în prezent. Ne întrebăm, retoric, de ce şi de către cine?

În 1989, noi americanii, am realizat primele legături cu serviciile de informaţii din Europa de est, noi având foarte puţini oameni în zonă şi în special în Balcani, primul contact fiind cu serviciile

ungare. Ei ne-au oferit informaţii deloc favorabile românilor. Şi apoi, în ’90 şi ’91, am creat aceleaşi legături cu Polonia, cu Cehia, cu Bulgaria, dar nu şi cu România, care era văzută în continuare ca un inamic. Parţial, cel puţin. De ce?

Din cauză că **noi am primit informaţii de la ei că România ne este inamic,** iar noi n-am avut sursele noastre, singura sursă pe care am avut-o din 1989 până la sfârşitul lui ’92 fiind reprezentantul CIA la Bucureşti, Harold James Nicholson, care a fost depistat, mai târziu, ca agent sovietic!

În aprilie ’92, când a fost numit director la SIE, Ioan Talpeş, primul şef de servicii care n-a avut legătură cu fosta Securitate, a deschis relaţiile cu americanii şi prima sa vizită în Statele Unite a fost în martie ’93. Atunci, directorul FBI a ridicat problema: De ce ai sute de agenţi aici împotriva noastră?

Şi Talpeş a fost surprins fiindcă el ştia foarte bine că **România nu a avut mai mult de 12 agenţi sub acoperire în Statele Unite în ultimii 25 de ani.** O ţară ca România nu poate avea sute de agenţi sub acoperire, este enorm. Nici Statele Unite nu au avut atât de mulţi agenţi în Uniunea Sovietică, în timpul războiului rece!

Sovieticii şi alţi membri ai Pactului de la Varşovia au folosit pretextul agenţilor români acoperiţi, ca să compromită România în Statele Unite. Şi lucrurile au mers aşa pe mai departe, iar acest lucru apărea şi într-un manual pentru Departamentul de Apărare al SUA **în 1996 unde se menţiona că România şi China au rămas inamici ai intereselor economice americane. În ’96!**

Iar după ’91, după prăbuşirea Uniunii Sovietice, când serviciile de informaţii au fost reformate parţial, toţi au intrat într-un fel de competiţie între egali pentru sursele de asistenţă din occident. Şi ei au conlucrat, în toată perioada războiului rece, pentru excluderea României. Dar, de data asta, nu le mai dicta Moscova, ci doar interesul lor propriu, lucru foarte nociv pentru România, lucru necunoscut şi neînţeles de occident.

Care a fost rolul serviciilor secrete străine, al agenţilor KGB

şi urmaşilor lor în ratarea „revoluţiei" române din 1989?

În România de după '89 a existat **linia gorbaciovistă,** care nu a vrut intervenţie militară, a fost **linia GRU** care a fost pregătită pentru intervenţia militară şi paramilitară şi a fost **linia KGB-istă**, de asemenea, pregătită pentru intervenţia militară sau paramilitară.

Puterea a fost acaparată de vechii agenţi sovietici înlăturaţi de Ceauşescu. Şi a apărut, Nicolae Militaru, de unde? Un tânăr ofiţer a anunţat, pur şi simplu, la Televiziune, numirea lui Militaru drept comandant al armatei. De către cine?! Şi Militaru a reactivat o mulţime de oameni care au fost pregătiţi în Uniunea Sovietică. De zece ani de zile nu mai fusese nimeni la vârful armatei pregătit în Uniunea Sovietică. Fuseseră înlăturaţi. Şi acum ei au apărut din nou, şeful de stat major, la informaţii militare, la Interne şi mulţi alţii, toţi pregătiţi de sovietici. Şi tot atunci au fost aduşi şi Doicaru şi Caraman.

Securitatea a fost desfiinţată, ceea ce a fost o mare greşeală. Aceeaşi greşeală am făcut-o noi, americanii, în Irak. Dacă procedezi aşa, pierzi controlul evenimentelor. În Polonia, în Ungaria, în Cehia, în Bulgaria s-a negociat cu „cei vechi" şi nu a fost nicio problemă. Ei au rămas în serviciu, nu a fost niciun proces, procese au fost numai aici, în România, şi totuşi unii au spus că nu au fost destul de multe procese. Dar dacă fac o comparaţie cu alte ţări, **România a fost singura ţară în care au avut loc astfel de procese şi în care manipularea mediatică a funcţionat masiv.**

Este o ipoteză conform căreia Karoly Kiraly ar fi putut fi agent sovietic. Se spune că el ar fi unul din păpuşarii evenimentelor de la Târgu-Mureş din martie 1990. Dar fenomenul Piaţa Universităţii, multiplele mineriade au fost manipulări ruseşti?

Karoly Kiraly e plauzibil să fi fost agent sovietic. A fost, nu o dată, în URSS. A fost la studii acolo. Şi, mai mult decât atât, când Gorbaciov a venit aici în '87 şi **Karoly Kiraly** era consemnat la domiciliu, Gorbaciov a trimis o maşină de la Ambasada sovietică la Târgu-Mureş, l-a luat la recepţia la care a fost şi Ceauşescu şi, în timpul acestei recepţii, a stat de vorbă cu **Kiraly** vreo zece minute. Şi după asta **Kiraly** a fost dus cu o maşină sovietică din nou la Târgu-Mureş. **Nu mai este nicio îndoială, el a fost omul sovieticilor.**

Ar fi foarte folositoare o abordare istorică şi nu polemică despre ce s-a întâmplat în martie 1990. Toate acestea au putut fi date pe faţă abia după 2000, din ceea ce s-a putut recupera din arhivele ultrasecrete ale RDG, apoi **din arhivele URSS, graţie lui Boris Elţân care a permis accesul la documente, o vreme.** Un volum uriaş de documente rămâne, însă, sub aceeaşi lespede grea a tradiţionalei conspirativităţi şi ipocrizii

Care arhive rămân ferecate în continuare? De ce?

Arhivele foste sovietice au rămas blocate. **Ruşii au deschis temporar accesul la ele între '91-'92.** Şi chiar şi atunci, accesul la documentele româneşti a fost dificil. Este o poveste, aici, foarte interesantă care sugerează cât de importantă a fost România pentru ei. Au fost create trei arhive pentru depunerea documentelor luate de sovietici de la guvernele şi statele inamice în perioada celui de-al doilea război mondial: polonez, francez şi român. **Aceste arhive au fost închise.**

După câţiva ani, arhivele româneşti au fost împărţite, o parte la Ministerul de Interne al Uniunii Sovietice, o alta la Ministerul de Externe, o parte a fost predată Moldovei Sovietice, Ucrainei, o altă parte a fost închisă în arhivele KGB, fenomenul e foarte interesant. Nu aşa s-a întâmplat cu arhivele poloneze sau franceze care au rămas într-un bloc. Această împărţire a îngreunat orice fel de reconstituire. Consider că asta au intenţionat. În plus, există arhive ale Ungariei, Poloniei, Cehoslovaciei care nu au fost declasificate.

Sovieticii au mers prin toate arhivele ţărilor fostului Pact de la Varşovia, cu acordul guvernelor lor, pentru a extrage orice document care aparţinea serviciilor sovietice. Parţial, ne-am folosit de arhivele Mitrohin şi Gordievski şi mai puţin de ceea ce a fost spus de Kalughin. **Am folosit arhivele STASI pe care ruşii nu au reuşit să pună mâna** şi Statele Unite au găsit acolo dosarul de agenţi, cam 13.000 de agenţi, dar şi mii de saci de documente tăiate, care au rămas în Germania şi sunt pe cale să fie reconstituite în Comisia Federală. Cel mai bine ar fi dacă s-ar publica pe internet. Mai există, despre România, o mulţime de documente în Moldova şi în Ucraina, dar care nu sunt încă declasificate.

Este această carte o reparaţie morală la loviturile de imagine date României? Ce urmează?

Chiar dacă, după preşedintele Johnson, poziţia extrem de curajoasă a României în criza rachetelor din Cuba nu a mai fost făcută cunoscută, serviciile nu obişnuiesc să îşi revizuiască poziţia din trecut. Acest lucru ţine de aşa-zisa patologie organizaţională. Este vorba despre cunoştinţele deficitare referitoare la adevărata politică externă a României, despre **efectul campaniei intense de dezinformare duse de ţările Pactului de la Varşovia împotriva ţării dumneavoastră.**

După '89, vălul **„legendei negre"** a continuat să se îndesească, scopul fiind însă altul, rivalitatea lor cu România în relaţia cu occidentul. **Foştii „prieteni" din Pactul de la Varşovia au scos România din joc. Ei sunt, astăzi, bunii europeni... Şi în Orientul apropiat, România e lipsită azi, de orice şanse din cauză că ei au reuşit să o izoleze.**

Am conceput cartea aceasta ca o introducere pentru o nouă carte despre perioada de după '89, dar am ajuns numai la nivelul anului 1978 din cauza faptului că, dacă aproape 800 pagini sunt cam mult, aceste 1.500 pagini care au fost deja scrise atunci, ar fi fost mult prea voluminoase. Astfel, am publicat o primă jumătate. Conţinutul celei de-a două cărţi, care sper că va aduce noi lămuriri, va ajunge până în decembrie 1989.

Ne dorim numai prieteni ca dumneavoastră!

(*Fragment din cartea „Anamnesis" a autoarei Irina Airinei*)

FAPTE ŞI ÎNTÂMPLĂRI CUTREMURĂTOARE DIN ISTORIA ROMÂNIEI DEZVĂLUITE ACUM PENTRU PRIMA DATĂ.

O CARTE CARE VA SCHIMBA SPECTACULOS ÎNTREAGA VIZIUNE ASUPRA ISTORIEI NAŢIUNII ROMANE.

„Fereşte-mă, Doamne, de prieteni" dezvăluie amănunte senzaţionale din culisele spionajului şi politicii internaţionale, care au precedat revoluţia din decembrie 1989 şi manevrele care i-au urmat, precum şi strategiile şi tacticile adoptate de serviciile secrete din Blocul Comunist pentru a ţine în frâu aspiraţiile de independenţă ale

României.

„Fereşte-mă, Doamne, de prieteni” examinează interesele strategice aflate în spatele relaţiilor antagoniste ale României cu „aliaţii” din Răsărit, motivaţiile incredibilei sfidări a ţării noastre la adresa Moscovei, metodele de „eliberare” militară şi de securitate din jugul sovietic, scopurile opoziţiei faţă de politicile de la Kremlin şi, mai ales, reacţia sovieticilor şi a loialiştilor din rândul membrilor Pactului de la Varşovia în cele mai înalte consilii ale acestora, aşa cum au fost acestea consemnate de lideri ai Partidului Comunist, de comandanţi militari şi de organe ale securităţii statului.

Adevăruri dureroase rostite acum pentru prima dată despre relaţiile sovieto-române, care conduc la o întrebare importantă**: Cum de mai existăm ca naţiune în ciuda tuturor vicisitudinilor istoriei?**

Consultant al Corporaţiei RAND la momentul revoluţiei, **Larry Watts a călătorit deseori în Europa de Est şi în URSS înainte de 1989. Ulterior a asistat oficiali din România la înfiinţarea Colegiului Naţional de Apărare şi a conlucrat cu mai mulţi miniştri români ai Apărării şi şefi de stat major privind reforma în domeniul armatei, cooperarea cu Parteneriatul pentru Pace şi integrarea în NATO.** În 1990 şi 1991 a fost şeful Biroului IREX din Bucureşti, iar până în 1997 a fost senior consultant al „Project on Ethnic Relation” şi director al Biroului PER din România. Între 2001 – 2004 a activat drept consultant pentru reforma sectorului de securitate pe lângă consilierul prezidenţial pentru securitate naţională din România.